

Fastlagssöndagen

Tom Hardts postilla, andra årgången

Evangelium: Joh. 12:20–33.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Med denna söndag, Fastlagssöndagen, tar vi ännu ett steg mot påskens firande av Jesu död och uppståndelse. Det sker genom att Jesu predikan om långfredag och påskdag får väcka och underhålla vår tro på dessa händelser som av Gud av evighet bestämda för att göra oss saliga, göra oss till Guds allra egnaste egendom, förlösade och förvärvade *"ifrån alla synder, ifrån döden och djävulens våld, icke med guld och silver utan med sitt heliga och dyra blod och med sitt oskyldiga lidande och död"*. (Luthers förklaring till andra trosartikeln) Detta Ord måste komma till oss och utdela dessa gåvor, fylla vår tro med sitt frälsande innehåll och så bereda vårt påskfirande. Utan denna predikans tillsägelse av syndernas förlåtelse, liv och salighet blir vårt påskfirande utan den av Gud avsedda meningsfullheten. Därför bemödar sig Jesus både i evangeliet och här i dag att ta till sig sina åhörare och fylla deras öron med verklig undervisning om det, som är tillvarons centralpunkt, om Jesu död och uppståndelse som försoningen från alla synder, som *"Guds kärleks väg"*, som predikoämnet i dag lyder. Allt annat är djupast sett oviktigt i förhållande till detta, så att aposteln låter försoningen stå som samlingsbegrepp för hela sin förkunnelse: *"vi åter predika en korsfäst Kristus"* (1 Kor. 1:23), *"ty jag hade beslutat mig för att medan jag var bland eder icke veta om något annat än Kristus Jesus, och honom såsom korsfäst"*. (1 Kor. 2:2) Det myckna tal, som strömmar fram i etern, de många meningar, som förfäktas på mänsklighetens salutorg, den ström av trycksvårta, som fyller vår omvärld, har ingen alls betydelse jämfört med det ena nödvändiga, med det, som avgör vår salighet, vår evighet, vår räddning undan domen.

Detta Guds tal till oss är ett evigt tal, som går tillbaka på Guds eviga rådslut, på Lammet, som var slaktat av begynnelsen. Det väller fram, där Gud uppenbarar sig i människosläktets historia, redan efter syndafallet i Edens lustgård, då synden, döden och djävulen tycks regera, men då Gud säger till ormen: *"Och jag skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan, och mellan din säd och hennes säd. Denna skall söndertrampa ditt huvud, och du skall stinga den i hälen"*.

(1 Mos. 3:15) Den död, den förbannelse, som synden nedkallat över Adams släkte, skall hävas i den återlösning, som bara Gud i köttet kan fullborda, då han sårad, gisslad och korsfäst skall gjuta sitt blod och krossa Ormens makt. Om detta vittnar Jesus själv i predikotexten, då han ställd inför sin omedelbart förestående död säger: *"Nu går en dom över denna världen, nu skall denna världens furste utkastas"*. Den makt över människosläktet, som Satan förvärvat genom synden, hans ställning som *"denna världens furste"*, görs om intet i Kristi kamp på korset, när han låter domen drabba sig som vår ställföreträdare. Detta är den välsignelse, som var den genomgående nådeströmmen i Israels historia, som flödade fram ur Guds löfte till Abraham: *"Och i dig skola alla släkten på jorden varda välsignade"*. (1 Mos. 12:3) Alla synder skall sonas, så att den lidande Herrens tjänare *"gör många rättfärdiga, han, den rättfärdige, i det han bär deras missgärning"*. (Jes. 53:11) När Abraham grep om detta löfte, heter det om honom: *"Och han trodde på HERREN; och det räknades honom till rättfärdighet"*. (1 Mos. 15:6) En Adams son, en orättfärdig syndare, ikläds alltså rättfärdighet, den kommande Messias' rättfärdighet, den utlovade, alla synder övertäckande välsignelsen, och kan bestå inför domen, skyddas mot Satan, överflödar i goda gärningar, allt detta just det, som skapar och bär vår kristna tillvaro. Gud har verkligen genom profeterna förkunnat om Människosonen, som Jesus slår fast med orden: *"Se, vi gå nu upp till Jerusalem, och allt skall fullbordas, som genom profeterna är skrivet om Människosonen"*. Profetens uppgift var alltså i första hand att predika, inte att förutsäga, var framför allt att för sina egna samtida ge tillgång till framtidens under, att i sin egen tid utdela en kommande tids skatter. Profetens existensberättigande bestod inte i att erbjuda framtidsförutsägelse, som i efterhand av oss kunde konstateras ha uppfyllts till punkt och pricka, utan det profetiska talet var alltid nutidsbestämt, alltid aktuellt, alltid riktat till en åhörare, som döms och upprättas, straffas och benådas av Ordet från profetens mun. I detta tal går Jesus in, så att han ställer sig under det, förutsätter det, bejakar det och

fullbordar det, som profeterna utlovat. Härom säger vi så:

- I. **Kristus som Guds Lamm är alla tiders centrum,**
- II. **Kristus som Guds Lamm är all förkunnelses centrum,**
- III. **Kristus som Guds Lamm är all tillbedjans centrum.**

I. Kristus som Guds Lamm är alla tiders centrum.

Den verklighet, som vi förkunnar, är den enda punkt, som håller jordens slakten samman, som samlar nutid, forntid och framtid. Jesus som all välsignelses källa och all rättfärdighets upphov, binder samman alla årtusenden. Om Abraham, som levde för fyra årtusenden sedan, heter det från Jesu läppar: "Abraham, eder fader, fröjdade sig över att han skulle få se min dag. Han fick se den och blev glad." (Joh. 8:56) Fyra tusen år efter Abraham gläds vi åt samme Kristus, samma välsignelse, samma rättfärdighet, samma seger över synden, döden och djävulen.

II. Kristus som Guds Lamm är all förkunnelses centrum.

Förvisso rymts i den av Kristus befallda förkunnelsen både Lag och evangelium, ja, "allt vad jag har befallt eder" (Matt. 28:20), men det, som inte hör till centrum, för antingen fram till Guds Lamm som Lagens övervinnare, eller går ut ifrån Guds Lamm som skänkande kraft till Lagens uppfyllande. Allt kretsar kring detta ena, kring det fullkomliga, högheliga, allt övertäckande offret, kring Kristi lekamen, för oss utgiven, kring Kristi blod, för oss utgjutet. I detta offer allena närmar sig Gud till oss, på "Guds kärleks väg".

III. Kristus som Guds Lamm är all tillbedjans centrum.

När himlarna rister av änglakörernas dån, av tronänglarnas knäfall, av de saligas jubelrop är detta allt ett jubel kring det slaktade Lammet, kring honom, som sade: "Se, vi gå upp till Jerusalem". Ja, "då fick jag se att mellan tronen och de fyra väsendena och de äldste stod ett lamm, som såg ut som hade det varit slaktat". (Upp. 5:6) Så är fastlagssöndagens heliga evangelium uppryckt till himmelen men är samtidigt här på jorden som en källa för tillbedjan och tacksägelse, varhelst det predikas, och närhelst det offrade Lammet utdelas i sitt heliga sakrament.

Amen.